TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Sosialistipuolueen tynkäkokous Detroitissa

Amerikan sosialistipuolue on nyt pitänyt konventsioninsa, josta piti muodostua käänteentekevä historiallinen kokous puolueen elämässä. Mutta siitä muodostuikin hautajaiskokous, jossa haudattiin ei ainoastaan kaikki vallankumoukselliselle tielle viittaavat päätöslauseet, vaan myöskin viimeiset toiveet puolueen vasemmistumisesta niissä aineksissa, jotka yhäkin sokeasti olivat luottaneet tämmöiseen mahdollisuuteen. Siellä leimattiin kuolinsinetillä puolueen vallankumouksellisuus, mikä tosin jo aikoja sitten on kuollut, mutta haamuna vielä kummitellut.

Kokouksen ratkaisevimmat toimenpiteet ovat lyhykäisyydessään: Työväenliikkeen kansainvälisyysaatteen julkinen hylkääminen ja kansallisuusaatteen hyväksyminen. Kaikista fraaseista ja sanahelinästä huolimatta, rajottuu konventsionin työn sisältö kahteen edellämainittuun saavutukseen.

Vaikka sosialistipuolue eräissä suhteissa on esiintynyt American Federation of Labor liiton alituisena arvostelijana ja moitiskellut liittoa siitä, ettei tämä ole imenyt itseensä sosialistipuolueen puhaltamaa "henkeä", huomaamme kuitenkin molempien kokousten, sekä Detroitin että Denverin kokousten, menossa erinomaisen yhdenmukaisuuden ja sisällön yhtäläisyyden. Molemmissa kokouksissa hylättiin työväenliikkeen kansainvälisyys ja tunnustettiin ainoastaan kansallinen liike, ilman häiritseviä ja sotkevia suhteita muiden maiden työväenliikkeiden kanssa. Samat käsitykset ilmaistiin vain eri fraaseilla, A. F. L:n johtomiehet tuoden käsityksensä julki peittelemättömämmin kun taas sosialistipuolueen erinomaiset loijarit ja sanasepät pukivat ajatuksensa "sosialistisiin" fraaseihin, julkisesti tunnustamatta sopusointuoppia. A. F. L. liitto hylkäsi keltaisen Amsterdamin internationalen liian radikaalisena ja samasta syystä ei sosialistipuolue voinut liittyä edes kahden ja puolen internationaleen. Kolmas internationale tuomittiin molemmissa yhtäläisellä innolla, "tyrannimaiseksi Moskovan diktatuuriksi", joka on loukannut työväenliikettä "enemmän kuin koko mailman kapitalistinen mahti yhteensä," kuten sadantuhannen dollarin loijari Hillquit lausui Detroitissa.

Kansainvälisyyskysymyksestä oli Sosialistipuolueen konventsionissa esillä neljä esitystä, joista ennemmin on jo mainittu. Kolmanteen kansainväliseen yhtymistä ilman ehtoja vaativa ponsi hylättiin musertavalla enemmistöllä, vain muutama edustaja äänestäen myöten. Ponsi, jossa vaadittiin yhtymistä ehdoilla, hylättiin 26 äänellä 13 vastaan. Kahden ja puolen internationale hylättiin 35 äänellä neljää vastaan. Loppujen lopuksi pukeutui epäröiminen ja avuttomuus kansainvälisyyskysymyksessä ponteen, jossa tahdotaan "katkaista kaikki suhteet Venäjän militaristisen ja tyrannimaisen hallituksen kanssa" ja ilmaistaan että Amerikan Sosialistipuolue ei tule olemaan minkäänlaisissa kansainvälisissä suhteissa toisten maiden sosialistipuolueiden kanssa, vaan sen sijaan on "oman kanainvälisen" kannalla. Emme ole saaneet käsiimme ponnen sanamuotoa, mutta raporttien mukaan on sisältö niinkuin edellä mainitaan.

Yhtäläistä saamattomuutta ja avuttomuutta osotti konventsioni diktatuurikysymyksessä. Siitäkin oli esillä vastakkaisia ponsia. Yhdessä vaadittiin diktatuuriaatteen ja neuvostoaatteen tinkimätöntä hyväksymistä, mutta se ei kelvannut. Myöskään ei passannut hyväksyä diktatuuriaatetta vastustavaa pontta, koska se näyttäisi rumalta. Viisaammat politiikot, kuten Hillquit, käsittivät, että puolueen täytyy kysymyksestä sanoa kantansa ja Hillquit esittikin eräänlaisen epäsikiön ponneksi, jossa ei oikeastaan sanottu muuta kuin että työväestö kannattaa demokratiaa ja enemmistövaltaa, mutta konventsionin enemmistö pahotteli, että koko kysymystä oli lainkaan tuotu esille, ja niin hyljättiin kaikki diktatuurikysymystä koskevat esitykset, näiden mukana Hillquitin esitys.

Turhaan koettivat Kruse ja Engdahl, jotka olivat vasemmiston johtajia, puolustaa diktatuuriaatetta. Bergerit, Solomonit, Hoanit ja Orrit löivät heidät alas pilkka- ja ivapuheilla, seurauksella, että puolue jäi kysymyksessä edelleenkin kannattomalle kannalle. Berger oli saanut jo kyllikseen maistaa Burlesonin ja Palmerin diktatuuria ja se riitti hänen mielestään. Tällä sanomisella oli asia selvä kuin pläkki. Täytyyhän Bergerin saada runnata lehteään Milwaukee Leaderia ja nurkkapolitiikkaansa vapaana kaikesta diktatuurista — ja ennen kaikkea köyhälistön diktatuurista. Bergerille riittää Bergerin diktatuuri poliittisen kareerin luomisessa.

Kruse ja Engdahl koettivat myös ajaa läpi suurlakkoa koskevan esityksen, jonka tarkotuksena nähtävästi oli luoda perusta puolueen velvottamiseksi kohdistamaan agitatsionin suurlakon merkityksen selvittämiseen. Bergerit, Hoanit, Leet ja muut kuitenkin pitivät suurena typeryytenä Krusen ja Engdahlin aivotuksia tässä tärkeässä kysymyksessä ja esitys haudattiin kursailematta.

Mutta ei konventsioni kaikissa asioissa sentään tehnyt pelkkää hautaustyötä. Kaikki vallankumoukselliselta vivahtava haudattiin visusti iloisin mielin, jotta ei mitään jäisi saastuttamaan puolueen puhtoista poroporvarillisuutta. Kun näin oli "valkaisutyö" saatu loppuun suoritetuksi, tuli esille kysymys yhteistoiminnasta porvarillisten reformipuolueiden kanssa.

Milwaukeen pormestari, "toveri" Hoan, oli varmasti vakuutettu, että sosialistipuolueen elinehtona on kävellä täst'edes käsikädessä non-partisanistien, Farmer-Labor puolueen ynnä muiden "radikaalisten" puolueiden kanssa ja yhdessä näiden kanssa muodostaa "suuri" valtiollinen mojakka, jolla trustivalta lyötäisiin pyllylleen ensi vaaleissa. Kaikki johtajat olivat asiallisesti Hoanin kanssa samaa mieltä, mutta varovaisimmat näkivät suoranaisessa yhdynnässä piilevän suuren vaaran. Politiikko Hillquit, joka sosialistipuolueen konventsioneissa on aina esiintynyt sovittamattomilta näyttävien ristiriaisuuksien silittäjänä, tuli pelastajaksi tässäkin kysymyksessä, tehden Hoanin esitykseen lisäyksen sellaisen, joka takaa sosialistipuolueen itsenäisyyden ja "vallankumouksellisena" esiintymisen mahdollisuuden, toisten valtiollisten reformiyhtymäin rinnalla. Tämmöisellä silauksella jäi sitten toimeenpanevan komitean velvollisuudeksi ottaa selville yhtymismahdollisuudet pikkuporvaripuolueiden kanssa. Tämä toteaa, että sosialistipuolue katsoo ainoaksi mahdolliseksi elinehdokseen pikkuporvarillisen reformismin ja rakentaa tulevaisuutensa kokonaan sen varaan ja pitää vihollisenaan kaikkia niitä, jotka asettavat tulevaisuutensa ainoastaan proletariaatin vallankumousliikkeeseen.

Tämä ilmeni selvästi kaikkien niiden esitysten ja kysymysten käsittelyssä, jotka koskivat läheisesti proletariaatin tämänpäiväisiä tehtäviä. Tärkeät vallankumouksellisen työväenliikkeen elinkysymykset sivuutetitin hienolla ivalla ja pilkalla. Henkilöt, joiden mielissä vielä paloi velvollisuudentuntoa proletariaatin asialle ja jotka vielä olivat jotain odottaneet puolueelta, joutuivat pilkan ja häväistyksen esineiksi. Hävinnyt oli myös myötätuntoisuus Venäjän vallankumousta kohtaan, jota entisissä kokouksissa on teeskennellen tahdottu ilmaista. Avoimesti ja julkisesti sosialistipuolueen suurimmat suunsoittajat syytivät vihanmyrkkyä Venäjän köyhälistölle, jotka teoillaan ja toiminnallaan ovat todenneet Marxin kuolemattomien oppien pitäväisyyden ja ikäänkuin kuolleista herättäneet koko mailman köyhälistön vallankumousliikkeen, puhdistaen marxilaisuuden opportunistien saastasta vallankumouksellisen työväestön ehtymättömäksi elämän lähteeksi.

Onnea matkalle herrat Bergerit, Hillquitit ja Solomonit. Ei porvarien luokkadiktatuuri teitä enää tule kiusaamaan. Jos poliittinen konkauppanne sattuisi onnistumaan, voi teille avautua loistava ura, niinkuin on avautunut kuuluisille hengenheimolaisillenne ennemmin Europan maissa. Vainoamisen sijasta kapitalistit oppinevat teitä onnittelemaan ja sanomaan: mitä me noita vanhoja muistelemme. Onhan Bergerkin jo pyytänyt anteeksi Milwaukeen rikkaalta departmenttikaupan omistajalta epäkohteliaisuuksiaan, jotka "sotahysterian aikana" esille pulpahtivat.

TIEDE JA TIEDE

Kirjassaan "Bolshevismin teoria ja käytäntö" syyttää Bertrand Russel marxilaista kommunismia dogmaattiseksi ja selittää, että siltä puuttuu "uusaikaisen tieteen vaihtuva liikkuvaisuus ja epäilyyn perustuva käytännöllisyys." Miesparka — ei ymmärrä, että hän tuolla tavoin mestasi itsensä eikä marxilaisuutta.

Ensiksikin "uusaikainen tiede" — mikä se on? Tietysti porvarillinen tiede. Aikoinaan, silloin kun se oli oppositionissa keskiaikaisia pappis-"tieteitä" vastaan, oli sen epäilyssä voimaa. Se pani kaikki kyseenalaiseksi, mikä ei kestänyt tutkimuksen edessä. Se oli esim. luonnontieteissä kyllin "liikkuva" voidakseen hyljätä jonkun saavutukser, kun oli parempi selitystapa löytynyt. "Käytännöllinen" oli se myös palvellessaan kapitalistista tuotantoa — sekä talousoppia että teknillisenä tieteenä tai vaitio-oppina, tahi minä muuna tieteenä tahansa. Se palveli tuota tuotantotapaa (ja samalla sen riistämistä) ollen edistyksellinen niin kauan kuin kapitalistinen tuotantotapa oli sitä, s. o. loi uutta, riistämisestään huolimatta, jopa sen kauttakin. Mutta nyt on kapitalismi tullut hedelmättömäksi. Se ei kykene enää luomaan; elää pelkällä ryöstöllä. Samalla on sen tiedekin tullut hedelmättömäksi. Ja nuo piirteet, jotka Russel luettelee sen etuina, ovatkin muuttuneet vastakohdikseen.

"Vaihtuva" ja "liikkuva" (fluidity, "nestemäisyys") se kyllä on, mutta se ei enää ole joustavaa kykyä omaksua uusia totuuksia, vaan kykenemättömyyttä katsoa totuutta silmiin. Liukkaasti se luikertelee todellisuutta pakoon (kuten Russel kirjassaan) ja siten sen muodonmuutokset ovat vain tyhjän hapuilua. Ja mitä tulee siihen epäilevään käytännöllisyyteen, niin on sekin tullut irvikuvalliseksi. Ei se, porvarillinen "uusiaikainen" tiede, uskalla epäillä kapitalismin kestävyyttä. Ja ne tieteilevät "sosialistit", jotka Russelin tavoin ihailevat tuota 'vaihtuvaisuutta" ja "epäilyä", täyttävät sitä vain viisastelukeinona hävittääkseen työväenluokalta kaiken varman pohjan. Samalla kun he asettavat epäilyksen alaiseksi vallankumouksen, eivät he epäile "rauhallista kehitystä sosialismiin". Ja nestemäisellä liukkaudella "vaihtavat" he takkia tuulen mukaan. Kuinka monia "teorioita" ovatkaan he jo ennättäneet asettaa Venäjän vallankumouksen suhteen! Ja kun tosiasiat aina ovat huomenna iskeneet heidän "teoreettisia" ja "tieteellisiä" ennustuksiaan kalloon, ovat he liukkaasti keksineet uuden ennustuksen, jonka ydin on bolshevismin huominen "epäonnistuminen". — Mutta aina on epäonnistuminen kohdannut moisia herroja itseään. Silti on heidän "uusiaikaisesta tieteestään" ollut suurta hyötyä — porvaristolle. Sillä kun se ei enää voi tovakaan saada työväkeä omain teoriainsa puolelle, varsinkin Europan maissa, niin tyytyy se auttamaan edes niitä "sosialisteja", jotka parhaansa mukaan koettavat sekottaa työväkeä, hajottaa sitä epäuskoilaan ja epätieteellisyydellään.

Naurattaa se porvarillisen uusiaikaisen tieteen" kehuttu "käytännöllisyys". Missä se on ilmennyt esim. taloustieteen alalla? Onko nyt suurempaa sekamelskaa kuin viime vuosien tieteileminen finanssien ja "uudestirakentamisen" alalla. Yksi talousoppinut vaatii setelinpainamisen rajoittamista ja valuutan vakiinnuttamista kultakannalla, mutta toinen todistaa, että se vain kärjistäisi pulaa. Yksi vaatii "kaupan vapautta", mutta toinen valtion keskitettyä kontrollia ja tulleja. Yksi vaatii korkeamman korottamista ja toinen alentamista. Todella, käytännöllinen" on kysymys Saksan korvauksesta. Yksi tieteilijä selittää, että ei se siihen kuole. Ihan tieteelliset ovat "ekspertit" mukamukaan todistaneet kuinka paljon Saksaa kestää nylkeä. Oikeistososialistit yhtyvät myöskin tuohon tieteilemiseen ja siten pitävät yllä sitä uskottelua kuin "Saksan kansa" kyllä voitaisiin saada maksamaan huikea korvaus, ilman että sen työväki joutuu orjuuteen — jonka estäminen muka on heidän hellänä huolenaan. (Kun sen sijaan todellinen tiede sanoisi, että kaikki Saksan työväen niskaan lasketut kuormat kiertoteitä — kansainvälisen kilpailun kautta — kiertyvät yhtä hyvin Ranskan ja Englannin sekä koko maailman työväen niskaan.)

Pääasia on vain, että suurkapitalistit nauravat "tieteilijäinsä" eri opportunistiryhmät ovat järjestelmällisesti laiminlyöneet.

Sattumana ei ole suinkaan pidettävä sitä tosiasiaa, että kommunistinen liike leviää hyökyaallon tavoin yli Europan juuri samaan aikaan kun pyritään taas kuntoon saattamaan katkenneita taloudellisia suhteita. Ihmeteltävää ei ole myöskään se, että tämän yhteydessä ei ilmene vain taloudellisia kriisejä. Kommunistisen internationalen toinen kokous pidettiin aikana, jolloin taloudelliset pyrkimykset vielä ilmenivät vain vaatimusten eli jonkunlaisten tulevaisuussuunnitelmien muodossa. Siksi laadittiinkin silloin vain yleispiirteinen ehdotus, jonka mukaan kansainvälisen köyhälistön vallankumouksellinen voima oli koottava ja järjestettävä. Taloudellisen kehityksen jatkuessa on mainittua suunnitelmaa pyritty toteuttamaan ja havaittu se kauttaaltaan oikeaksi. Mutta koska mailmankumouksella on joka kehitysasteessaan paikallinen luonne voi vallankumouksellisten köyhälistöjärjestöjen muodostamisessa ilmetä paikallisia vivahduksia ja vaikeuksia. Tässä ei tahdota huomauttaa vain siitä, että keskustalaispuolueet joutuivat ahdingon ja hajaannuksen tilaan (Hallessa, Toursissa). Hajaannusta ilmeni myöskin Kolmannen Internationalen alaosastoissa. Vaikeudet alkoivat Livornossa, eikä niistä vieläkään ole selvitty. Saksan yhdistyneessä kommunistipuolueessa ilmennyt ristiriita osottaa nimittäin selvästi, että opportunisteista tehdyn pesäeron jälkeenkin voi ilmetä uusia erimielisyyden aiheita. Keskustalaisten aiheuttama kriisi on voitettava kommunistien ömassa keskuudessa.

Mutta kaikki nämä vaikeudet ovat oikeastaan vain synnytystuskia, kasvamiskipua. Kolmannen Internationalen järjestyminen on itse vallankumousilmiö. Se on köyhälistön liikkeelle paneva voima, samalla kun se on samaisen köyhälistön vallankumouksellisen kypsyyden mittapuu. Ei sovi ihmetellä, jos vallankumouksellista voimaa koottaessa ilmenee vaikeuksia, kriisejä. Sillä mitä terveempää ja voimakkaampaa tämä voima on, mitä vallankumoukselli sempi joku liike pohjaltaan on, sitä suurempia erimielisyyksiä siinä ilmenee. Niiden kautta tasottuu etujoukon ja pääjoukon, järjestön ja aatemailman välinen juopa. Ristiriidoista selvitään parhaiten julkisen ratkaisun ja pohdinnan kautta. Niistä ottaa vallankumouksellinen köyhälistö oppia vastaisen varalle. Muuten ei köyhälistö kykenisikään muodostamaan järjestöjään. Kokenut kaikki tietää. Tässä suhteessa merkitsevät kolmannen kokouksen päätökset suurta edistysaskelta, mitä toisen kokouksen saavutuksiin tulee.

Monet, kentiespä useimmatkin europalaisia kommunisteja kohdanneet vaikeudet muistuttavat venäläisistä tovereista omia, ennen vallankumousta ilmenneitä kriisejä bolshevikipuolueen keskuudessa. Mutta Venäjän kommunistisen puolueen saavuttamat kalliit kokemukset, jotka ovat tehneet siitä lujan ja yhtenäisen järjestön, eivät estä sitä joutumasta uusiin aatteellisiin ja järjestömuotoja koskeviin vaikeuksiin. Samoin eivät ulkomaalaisetkaan bolshevikit voi välttyä siltä, että heidän täytyy omakohtaisesti kulkea "samojen" kehitysasteitten läpi. Uusi kriisi, jota köyhälistövaltion kannalta arvosteltaessa voisi pitää neuvostoihin kohdistuvana, ei ole sekään mikään satunnainen ilmiö. Niistä väittelyistä, joita käytiin 10:ssä puoluekokouksessa ja tämän kokouksen aikana, selvisi, ettei kriisi tarkottanut yksinomaan neuvostoja, vaan kommunistista puoluetta itseään. Siellä puhuttiin aineista sellaisista kuin "järjestöjen ja joukkojen vieraantuminen toisistaan"; "virkavaltaisuudesta" y.m. Tämä oli välttämättömänä jälkinäytöksenä siitä, että oli luovuttu Smolny-järjestelmästä. Silloin muodostettiin nimittäin kaikki valtiolliset ja puoluejärjestöt köyhälistöstä itsestään. Järjestöt olivat siis kansan aatteellisen kehityksen suoranaisia ilmenemismuotoja. Mutta ajan pitkään kävi Neuvosto-Venäjälle pakolliseksi siirtyä tältä kehitysasteelta. Oli pakko luoda järjestöjä ja laitoksia, jotka edustivat suurempaa aatteellista kypsyyttä kuin köyhälistön (vieläpä kommunistienkin) laajat kerrokset. Nämä laitokset eivät luonnollisestikaan enää olleet kansan itsenäisen toiminnan hedelmiä. Tästä johtui neuvosto- ja puolue-elinten ja köyhälistön erimielisyys. Tässä ei taaskaan ole kysymys mistään koneellisesta tapahtumasta. Oli jälleen syntynyt sisäinen kriisi. Sen kautta saavat kansanjoukot uusia kokemuksia. Johtohenkilöitten on pakko opettaa ja valistaa heitä. Toiselta puolen on johtajien itsensä tarkastettava koko tähänastista järjestelytyötään ja katsottava, että se vastaa köyhälistön luokkatietoisuudesta johtuvia vaatimuksia. Neuvosto-Venäjän nopea ja vapaa luominen oli aikanaan välttämätön. Suuret työläisjoukot oli käännettävä kommunismiin tai sen hengenheimolaisuuteen. Siksi ei sovi ihmetellä, jos nämä juuri käännytetyt joukot eivät ole tottuneet uusiin laitoksiin, vaan vainuavat niissä jotain vanhanaikaista. Kommunistisen puolueen järjestöt ja neuvostot ovat tähän asti toimineet Venäjän köyhälistön suurina vallankumouksellisina kasvatuslaitoksina. Nyt — on tullut Marxin sanoja käyttääksemme — opettajista oppilaita.

Tällaiset kriisit ovat vallankumouksen kasvamiskipua. Ne ovat alusta alkaen jo puoleksi voitettuja sen kautta, että tilanne pakottaa käyttämään suoraa kieltä ja vaatii tyydyttävää ja nopeaa ratkaisua. Tosin "ratkaisu" usein on alkuna uusiin vaikeuksiin. Tuskin koskaan onnistuttanee löytämään mitään kaikkien hyväksymää ratkaisua, joka palauttaisi kaikki yhdellä kertaa järjestykseen. Neuvostovaltaa kohtaavilla vaikeuksilla on usein taloudellinen luonne. Ajattelemme erikoisesti maakysymyksen ratkaisua. Selvää on, että siinä vaadittiin itsenäistä. Toisella puolen todellinen tiede, joka kertoo tosiasioita, sellaisia, että ne omalla voimallaan vain rohkaisevat työväkeä.

Liikkeenhoitajan Nurkka

Canadalaisen toverilehden Vapauden juhannusjulkaisu "VAPAUDEN SOIHTU III" on saapunut Toverin konttoriin. Monipuolinen kaunokirjallinen, runollinen ja kuvitettu sisältö. Kirjotuksia ja suomennoksia on H. Purolta, J. W. Slup'ilta, Maria Koivulta, Onni Saarelta, Aili Kannastolta, kuin myöskin mailman kuuluilta venäläisiltä kirjailijoilta Maxim Gorjkilta ja Anton Tsehowilta. Runoja on Aku Päiviöltä ja E. Rautiaiselta. Hinta on 35 senttiä. Tilataan osotteella: Toverin konttori, Box 99, Astoria, Ore.

S. S. JÄRJESTÖ

PÖYTÄKIRJA

tehty S. S. J:n Californian aluetoimikunnan kokouksessa, East Shore puistossa, kesäk. 19 p. 1921.

Saapuvilla oli kaikki jäsenet paitsi N. Mattson. Puhetta johti V. Keskinen.

Luettiin edellisen kokouksen pöytäkirja ja hyväksyttiin.

Aluetoimikunnan kotipaikan äänestys

	San Francisco,	Berkeley
Berkeley	3	11
Fort Bragg		10
Los Angeles	3	1
Yhteensä	6	22

Toimikunnan kotipaikaksi on tullut Berkeley 22 äänellä 6 vastaan.

Jäsenten valinta Berkeleyn ja San Franciscon osastojen asettamista ehdokkaista:

Berkeleyn osaston nimittämistä ehdokkaista valituksi tuli kolme ensimäistä, toiset jääden varajäseniksi.

	Berkeley	San Francisco	Fort Bragg	Eureka	Los Angeles	Yht.
A. Ruis	41	15	10	8	3	77
O. Salo	25	9	5	6	2	47
J. Justen	29	7	....	8	....	44
O. Sirola	21	13	5	....	2	41
K. Pelkonen	17	3	....	....	....	20
M. Wilkman	5	5	1	....	....	11

San Franciscosta valituksi tuli kaksi ensimäistä:

N. Mattson	44	12	10	8	3	77
F. Nousiainen	9	8	10	8	....	35
W. Tofferi	26	8	....	....	....	34
M. Sormunen	11	9	....	....	3	23

Kirjeenvaihto. Eurekan osaston ehdotuksesta hankkia lasten luentokursseille opettaja, hyväksyttiin kirjurin toimenpide ja päätettiin julaista Toverissa toivomus, että halualsimme päästä kirjeenvaihtoon toverien kanssa, joilla on halua tällaiseen tehtävään.

Keskusvirastosta ilmoitettiin ei voitavan löytää mitään edes muistiinpanoja valtiokomitean luovuttamasta lainasta entiselle länsipiirikomitealle. Asiassa päätettiin kääntyä Astorian osaston puoleen.

Kirjelmä S. S. Järjestön agitatsionio-osastolta jätettiin seuraavaan kokoukseen.

Sosialistisen järjestelmän syntymistuskat

"Bolshevikien häviö" oli lähellä. Kronstadt ja Pietari seisoivat vastakkain ja porvarilehtien riemu oli kuvaamaton. Mutta se loppuikin äkkiä surumielisen pitkäveteiseen valitukseen. Porvarit olisivat niin mielellään nähneet kenraali Koslovskin marssivan Pietariin. Sen asemasta he saivatkin lukea Lontoon neuvottelujen päättymisestä Krassinin voitolla, Neuvosto-Venäjän ja Puolan "lopullisesta" rauhasta Riiassa ja saksalais-venäläisten neuvottelujen alkamisesta. Toiveet "sivistyksen" nopeasta voitosta ovat jälleen rauenneet tyhjiin. Porvariston ja sosialidemokraattien viimeisenä toivona on nyt Neuvostovallan sisäinen luhistuminen ja keskustalaissosialistit näyttävät niinikään kannattavan tätä hurskasta luuloa.

Mutta nyt tämä sisäinen luhistuminen tuntuu viipyvän ainakin yhtä kauan kuin sotilaallinen tappio. Tota kylläkin: Neuvosto-Venäjä on vaikeassa asemassa. Olisi ehkä todennäköisempää puhua Neuvosto-Venäjän jatkuvan ahdinkotilan kärjistymisestä, sillä vallankumous tietää jatkuvaa ahdingonaikaa voittoisimmallekin proletariaatille. Olisi tyhmää, jos kommunistit yrittäisivät salata niitä vaikeuksia, joita heidän voitettavanaan on, vielä tyhmempää olisi salata asiain todellista tilaa nyt, kun on kysymys kriisistä, joka selvemmin kuin mikään sotilaallinen voitto todistaa nuoren proletaarivaltion tervettä rakennetta. Nykyinen ahdinkotila on vain Neuvosto-Venäjän kasvamiskipua. Se on taloudellisen kasvannan seuraus. Ne vaikeudet, jotka ilmenevät liikenteen alalla, polttoainepula y.m. eivät enää johdu raaka-aineen puutteesta tai tuotantovoimien ala-arvoisesta järjestelystä, vaan niistä suurista vaatimuksista, joita ilmeisesti elpyvä taloudellinen elämä ja lisääntyvä tuotanto asetaa kulkuneuvoille ynnä muille sodan runtelemille apuneuvoille. Tämä käy vielä selvemmin ilmi maatalouden alalla. Venäjän vallankumouksen ensimäisellä alkuperäisimmällä asteella olivat talonpojat puolueettomia. Siten sai kaupunkiköyhälistö "hengähdysaikaa" lyödäkseen ulkomaisen ja kotimaisen vastavallankumouksen sekä järjestäätäkseen yhteiskunnallisen tuotannon suuntaviivat. Nykyhetkellä on luonteenomaista se, että nyt on kaupungin ja maaseudun välisestä — sosialistisesta — vaihdosta tullut kummankin asujamille elinkysymys. Venäjän kommunistisen puolueen kokouksessa tehdyistä päätöslauselmista ilmenee, että ainakin venäläiset työmiehet näyttävät olevan selvillä nykyisestä tilanteesta. Kysymyksen lähempi selvittely (erittäinkin juuri parhaan asiantuntijan tov. Ossinskin lausunto) antaa meille aavistuksen niistä menettelytavoista, joilla ahdingoista aiotaan selviytyä. Talonpoikaisväestöä on kaikin tavoin avustettava kuten Lenin jo varemmin huomautti. Verot otetaan luonnontuotteista ja lisäksi perustetaan komiteoita, joiden toimena on huolehtia maan järkiperäisestä käytöstä ja jaosta. Aiotaan ryhtyä tarmokkaisiin toimenpiteisiin, jotta talonpoikain tavarantarve saataisiin jotenkuten tyydytetyksi. Tätä ei tehdä niinkään paljoa talonpoikaisväestön pakotuksesta, vaan tahdotaan maataviljelevän väestön laajat kerrokset vallankumouksen puolelle. "Talonpojilla tehdyt myönnytykset" eivät siis mitenkään ole — kuten Neuvostovallan sosialistiset vihollliset väittävät — neuvostojärjestelmän heikkouden oireita tai palautumista kapitalismin helmaan. Päinvastoin. Jos edellytämme, että Neuvostovallan käytettävissä on riittäviä järjestäjävoimia ja joku määrä tavaroita, voivat yllämainitut toimenpiteet suorastaan jouduttaa maatalouden yhteiskunnallistuttamista sanan varsinaisessa merkityksessä. Maanviljelyksen otto yhteiskunnan haltuun ei — kuten Ossinski sattuvasti huomauttaa — voi mitenkään käydä päinsä siten, että yksityistaloudellisen maanviljelyksen mereen luodaan kommunistisia saaria (neuvostotalouksia kommuuneja t.m.s.) joita sitten vähitellen laajennettaisiin. Ei, koko maanviljelys on, kuten teollisuus aikoinaan saatettava yhteiskunnan haltuun.

Maanviljelyskysymys on siis nykyään kärjistynyt. Vallankumouksen kehitys vaatii kaupungin ja maaseudun läheistä vuorovaikutusta ja niiden keskinäisten suhteitten järjestelyä. Sattumana ei suinkaan ole pidettävä sitä seikkaa, että tämä tapahtuu samaan aikaan kuin Neuvosto-Venäjän käy solmiamaan kauppasuhteita kapitalistisen naapurien sa kanssa. Neuvostovallan ja kapitalistimailman välistä näennäistä lähentymistä ei saa arvostella yksipuolisesti, siltä kannalta nimittäin, onko siitä bolshevikeille taloudellista etua tai valtiollista menestystä. Vaikka sekin on jo itsessään sangen tärkeä näkökanta. Kauppasuhteitten solmiaminen, mikä tapahtuu yhä suuremmassa mitassa, on Neuvostovallan suurin saavutus. Me näemme, että erillisen sosialistisen saaren luominen mailmankapitalismin mereen on mahdoton asia. Siitä ei kärsinyt yksistään Venäjä. Mailmankapitalismille itselleen kävi mahdottomaksi ylläpitää saartoaan. Kapitalistimailman sisäinen ahdinko katkoi herra Clemenceaun rakentamat piikilankaesteet ja pakotti hänet luopumaan asemastaan. Mutta kauppasuhteet eivät silti merkitse mitään aselepoa kansainvälisessä luokkasodassa. Taistelu käy päinvastoin yhä tulisemmaksi. Joudutaan sille asteelle, jolloin todella on kysymys mailman herruudesta. Kauppavaihdon laajuutta ei vielä tätä nykyä kyetä arvostelemaan. Yhtä vähän voidaan sanoa siitä, kuinka pitkäaikainen nykyinen "aselepo" on. Monet sopimusehdot — mainitaksemme vain propagandakiellon — ovat sen luontoisia, että niiden perusteella voidaan katkaista koko kauppavaihto otollisella hetkellä. Tietenkin on kauppasopimus niin laadittu, että siinä on mahdollisimman monta erimielisyyden aihetta, joten aselevon jatkuminen on kovin epäilyksen alaista. Luokkasota on joutunut uuteen vaiheeseen. Kapitalismin oli tosin pakko suostua kauppasuhteisiin, koska se ei voinut olla eristettynä Venäjän raaka-ainelähteistä ja vientialueista. Mutta niin pian kuin kapitalistit huomaavat, ettei taloudellinen yhteistyö Venäjän kanssa voikaan pelastaa heitä ahdingostaan, turvautuvat he jälleen romahduspolitiikkaansa ja seurauksena on välien katkeaminen. Asioita pintapuolisesti tarkastaessa voi ehkä alussa joutua siihen luuloon, että Venäjä on tässä taloudellisessa kilvottelussa joutuva alakynteen. Tosiasia on, että Venäjän taloudellisen elpymisen ja rakentamisen vuoksi on ollut pakko ryhtyä kauppasuhteisiin, kun taas kapitalistimailman on siihen pakottanut sen vientimarkkinoiden puutteessa yhä paheneva taloudellinen ahdinko. Jos tilastojen valossa vertaisimme kummankin vastustajan voimasuhteita, ei tulos suinkaan olisi niin edullinen pääoman vallalle. Mutta tärkeintä on joka tapauksessa se, että kehityksen suunta on sellainen, että voimasuhteet — ennemmin taikka myöhemmin — muuttuvat päinvastaisiksi.

Antaa vallankumouksen vihollisten vain tehdä löysiä johtopäätöksiään. Antakaamme heidän toimettomina odottaa bolshevikien häviötä, joka ei tule. Neuvosto-Venäjä on ollut sekä sisäisessä että ulkonaisessa ahdinkotilassa, mutta tämä kriisi on ollut samalla sen elpymisen ja paranemisen merkkejä. Kansainvälisen köyhälistön tulee siksi lannistumatta jatkaa tarmokasta työtään Neuvosto-Venäjän hyväksi. Auttamalla venäläisiä tovereitaan edistää mailmankköyhälistö parhaiten omaa asiaansa ja sosialismin suurta aatetta. III:n Internationalen politiikka perustuu juuri kansainvälisen köyhälistön yhteisetujen ajamiseen, minkä seikan